

GYŐRI LÁSZLÓ

Egy múlt századi költő szavaira

*Szavak, szavak, hajdani szavak,
szavak, szavak, ódon, avatag*

*ízekkel etetők, laktatók,
mint szalonna padláson, ha lóg,
nyarakon át zsírral csurranók,
sárgák, avasak, időtől olvadók,*

*forró padlás szikár madzagon
ízekkel ingatja vastagon,
karcsú szálon, mely mint gyertyabél,
vagy mécs lelke, olyan ösztövé,*

*múlás érlelte sárgára mind,
és most a kés nagyot kanyarint,
szelve lassan azt a sárga színt,
s a mélye is már mélysárga, mint*

*szőke-sárga méz, a csurranó,
a nem ikrás, hanem olvadó,
a kanálról csurgattatható,*

*mint mélyről illatot, úgy lebel,
különös parfümöt kötegel,
kévékben árasztja illatát,
padláson bontja ki légen át,*

*elmásul az íze, avatag,
évről évre egyre avasabb,
s minél avasb, annál finomabb,
így áltatják, csalják magukat,*

*jönnek a késsel, libben a rúd,
könnyítik a rudakon a súlyt,
mit számít, hogy parfümje lesújt,
mit számít, hogy avas, avatag.*

*Szavak, szavak, ódoni szavak,
a ködbe, félmúltba vont igék:
mindenkinél régebben valék.*

A hazug

*Tudja, hogy hazudik,
tudja, ha igazít
szavain valamit,
már az is hamisít,
tudja, hogy szavait
úgy mondja: – El ne hidd!*

*Tudom, hogy hazudik,
tudom, hogy kancsalít,
tudom, hogy ami sík,
görbére vonja így.*

*A szeme lángjait
ha látom, elvakít.
Mikor életre szít,
halál felé taszít.*

A szerelem salakja

*Nem a szerelem salakját
választom ki testem rejtekéből,
az már elhagyta alakját,
az már alaktalanul sötétlik a mélyből,*

*elégett húsnak süllyedő salakja,
rossz maradék, kiszűrt, leszűrt ruskó
a lábas alján, olajba tapadva,
mint kivágott fa után avarban a tuskó,*

*úgy ülepszik roncsa, maradéka végleg.
Kiönteni! A trágyára salakját!
Felejteti, kiszűrni belőlünk a némbert,
ne lássuk többé effektív alakját!*

*Kiszűrtem magamból a némbert,
nem látom többé effektív alakját.
Magát a szerelmet, ama valaha belém vert
bitetést szűröm ki, nem is már salakját.*

*Új időbe lépek, mint Ádám, mint Éva.
Szebb lesz nélküle a salaktalan eszme.*

*Eszmévé tisztulok, mint a Hold karéja
a tiszta égen időtlenbe veszve.*

Az elköszönte

*Szűrődtek itthon fiai, lányai, azóta
egymást nem látni, mind a szél szerteszórta,
egyszer egy évben, ha jönnek,
kopogtatnak, aztán gyorsan elköszönnék.
Az egyik erre, a másik arra,
mások közé mind-mind napnyugatra,
nem rejtetlen tett utakon messze,
mentek hívásra, elbűvölő neszre,*

*termékenyebb életre, jobbra, másra,
kiürítésre, kiszípolyozásra,
másbóvá teríteni elmét,
szőni másoknak elméjüknek selymét,
adni másnak az elme aranyát,
a drága kagylót, a gyöngyök anyját,*

*a dicsőséget csak adni másnak,
adni tudást a távoli tudásnak,
izzadni másoknak a gyöngyöt,
akik itthon, izzadnak göröngyöt,
mit is izzadnának, ha törve kagylójuk,
bogyba héját leroppantják róluk.*

*Nevük a régi, még nincs róluk lefosztva,
de mit ér a név, ha már elorozva,
ha már olyan idegenbe olvad,
mint fán új gally, amelyet oltottak,
más lombjába bújik a gyümölcse,
más fa ölén érik már örökre,
nem rázhatjuk a mi kosarunkba,
kosarunk üres, fáink alja dudva.*

*Miért a kert, ha nyáron túli őszre
nem lesz egyetlen sápatag gyümölcse?
Aki fát nevelt, ásta jól a földet,
mért nem örülhet ősszel a gyümölcsnek?
Fiai, lányai milyen messze vannak!
Akik tudnak, csak másoknak adnak?*

*Vagy amit adnak, idáig szívárogo,
telibb lesz-e tőle az itthoni árok?*

*De unokái idegenek lesznek,
mások közé, más világba vesznek.
Kifosztott fa, kifosztott öregség,
neked mi jut? Már csak a betegség?
Fiaid, lányaid ha jönnek,
beköszönnek, aztán elköszönnek.*

OLÁH ANDRÁS

fonákságaink

*csak az éjszakákat tartod fönn nekem
szigorú számadásban – így van ez
mióta elbillent szívünkben a merőleges –
emlékszem: lábaid magad alá húzva
gubbasztottál a fotelben
a kandallóban száraz fahasáb ropogott
vártam hogy megtörd a csöndet
közben a számokat soroltam némán
– kilencvennégyig jutottam: lám másfél
percnyi hallgatásban elfért az életünk –
kilenc és négy... fogócskázunk velünk
a számok... csupa féltés vagyunk
– megbuktunk mégis – azóta folyton
szembe kell nézni kudarcokból építkezve
kitörölni fonákságainkat hogy egy
másik álomban túlélhess mert még
tartozik nekünk az éjszaka*

felejtés ellen

*az ajtó mögött állt az öreg sifon
a faragásmintákra már nem emlékszem
csak alul a hatalmas fiókra
s az elegáns rézfogantyúra
amit az ószeres is megcsodált
jó volna visszatérni egyszer
abba a depresszió nélküli világba*